

LYN LIAO BUTLER

**A PATRA
FIICĂ**

Traducere din limba engleză
ANDREEA ȘELER

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Liv

În prezent, Manhattan

– Mi-am văzut a patra fiică ieri! a zis bunica, Yi-ping Wang, când i-am răspuns la apelul prin FaceTime.

– *Ah-ma?*

Corpul mi-a tresărit, alarmat, când i-am adresat formula taiwaneză pentru „bunică”.

M-am ridicat repede din coconul de pături în care mă înfășurasem pe canapea, scăpând telefonul din mână. În timp ce băjbâiam pe jos, după el, mintea îmi era într-un adevărat haos, întorcându-se la toate apelurile video cu ea din ultima vreme și încercând să-mi dau seama când anume mintea buniciei mele active de 86 de ani începuse să dea rateuri. De ce nu-mi dădusem seama de nimic? Fusesem prea prinsă cu propriile traume ca să mai fiu atentă la ale celorlalți?

– *Liv-ah?* am auzit glasul buniciei din telefonul căzut tocmai când degetele mi s-au strâns pe el. Mă auzi?

L-am ridicat cu mâini tremurânde, ca să-i pot vedea fața. Ochii mi-au trecut peste trăsăturile ei familiare, întrebându-mă dacă demența senilă se putea vedea cumva, ca un neg pe dosul

palmei. *Ah-ma* avea doar trei fete – mama, Felicia, fiind cea mai mică – și un fiu, unchiul Winston; nu exista a patra fiică. Cât de dusă era să fi inventat încă o fiică? Inima mea n-ar fi putut îndura ca starea bunicii mele să înceapă să se deterioreze tocmai când aveam cel mai mult nevoie de ea.

– Ești în regulă?

Glasul mi se redusese la o șoaptă tremurată.

Stăteam închisă în garsoniera mea de două luni, ca o fantomă blocată pe lumea asta, incapabilă să merg mai departe, de când *ah-ma* se întorsese în Taiwan și prietena mea cea mai bună, Amy Phan, plecase într-o excursie solitară în jurul lumii. Îmi era frică să ies din casă și să dau piept cu toate pericolele New Yorkului. Mintea mea știa că n-aveam să pot trăi așa pentru totdeauna, dar corpul refuza să coopereze. Iar când locuiam într-o metropolă ca New Yorkul, nu erai nevoit să ieși din casă dacă nu voiai. Totul se putea livra la domiciliu și nu avea să se prindă nimeni că te pricopsiseși cu o fobie față de orașul pe care cândva îl iubiseși atât de mult. În ultima vreme, nu respiram aer curat decât atunci când ieșeam pe balconul meu micuț, tremurând în temperaturile modeste de la jumătatea lunii aprilie și privind traficul care se mișca șapte etaje mai jos.

– Sunt bine. Vocea lui *ah-ma* îmi arăta că-și pierdea răbdarea, și a fluturat dintr-o mână. Trebuie să vii în Taiwan. Să mă ajuți să o găesc. Soțul meu... a furat-o acum mulți ani.

– Poftim? Am clipit dezorientată, nescăpând-o din ochi în timp ce mintea mea încerca să înțeleagă ce zicea. Ce spui acolo? Nu ai decât trei fete.

Oare ar trebui să o sun pe mama? Sau pe femeia care se ducea în fiecare zi să o ajute pe bunica, de când se mutase înapoi în Taiwan? Mai știa cineva că *ah-ma* începea să piardă legătura cu realitatea?

A oftat din rărunchi și s-a uitat fix la mine câteva clipe, fără să spună nimic.

– Felicia nu ți-a spus niciodată de Yili?

– Yi... cum?

M-am ridicat de-a binelea pe canapea, lepădând păturile de pe mine, cu atenția concentrată integral asupra bunicii. Îi cercetam chipul, căutând semne de dezorientare, agitație sau de altceva care m-ar lămuri măcar un pic dacă își pierdea mințile. Dar n-am văzut decât fața pe care o cunoșteam dintotdeauna.

– A patra mea fiică, Yili, a rostit *ah-ma*.

Am clătinat din cap, cu creierul copleșit de nedumerire. Mama nu-mi spusese niciodată că ar fi avut o soră mai mică. *Nimeni* din familie nu zisese vreodată una ca asta. Nu eram la fel de apropiată de mama ca de *ah-ma*, dar aveam o relație bună. O sunam la fiecare câteva zile, dar erau multe lucruri despre care nu discutam. Din câte se părea, sora ei mai mică, dispărută fără urmă, era unul dintre acestea.

– *Aiya*. *Ah-ma* a clătinat din cap. E ca și cum n-ar fi existat niciodată. Apoi a trecut pe mandarină, cuvintele curgându-i mai rapid în limba maternă, pe care o înțelegeam, dar în care abia reușeam să îngaim un cuvânt, două. Am avut o a patra fată. Soțul meu a dat-o când avea doar un an și jumătate, când s-a născut Winston. Am căutat-o ani buni, dar e ca și cum ar fi dispărut pur și simplu.

– Nu! Am făcut ochii mari, asimilându-i cuvintele.

Locuise cu noi toată copilăria mea și nu suflase nicio vorbă despre o a patra fiică. Eu nu-l cunoscusem pe bunicul, dar nu-mi puteam închipui că fusese atât de malefic. Cum putea cineva să-și dea propriul copil?

– Ieri era în fața mea la coadă la o tarabă cu mâncare. Și apoi a dispărut. Puuf! *Ah-ma* și-a desfăcut rapid palmele, ca să-și illustreze cuvintele. Într-o clipită. Ca printr-o vrajă.

– Eu...

Mi s-au blocat cuvintele în gât. Bunica fusese mereu o femeie pragmatică, deloc predispusă să creadă în superstiții sau în basme. Nu credea în vrăji. O văzusem acum câteva luni, când ajunsesem în spital după incidentul acela oribil din restaurantul

unde lucram, iar ea și mama veniseră aici, în New York, să stea cu mine. După ce fusesem externată, în sfârșit, bunica stătuse cu mine în garsoniera mea minusculă câteva luni bune, ca să aibă grijă de mine, după ce mama se întorsese în California

– Îmi pare rău că nu ți-am vorbit niciodată despre ea! Tonul i s-a îndulcit. Mă durea prea mult să spun totul cu voce tare. Am văzut-o ieri pe Strada Comercială Yizhong. *Ah-ma* s-a oprit o clipă, cu o privire absentă și un zâmbet minuscul poposindu-i o clipă pe buze. Mi s-a făcut poftă de mâncăruri de pe vremuri, de-alea de se vând pe stradă. E o tarabă acolo, au cea mai bună caracatiță la grătar. Stăteam la coadă când am văzut-o.

– De unde știi că ea era? Cred că are...

Vocea mi s-a stins, în timp ce mintea încerca să facă un calcul, dar era copleșită de efortul de a asimila că bunicii îi fusese răpit un copil și nu puteam pune numerele cap la cap.

– Ar trebui să aibă 65 de ani acum. Zâmbetul lui *ah-ma* era trist. Femeia pe care am văzut-o cam atât avea. Arăta exact cum mi-am închipuit că a ajuns să arate la maturitate Yili.

– Dar, *ah-ma*, ai zis că ți-a fost luată când avea un an și jumătate. Cum să fi putut să...

Nu voiam să o jignesc, dar n-avea cum să știe cum arăta fata ei după atâta amar de ani.

– Știi sigur că ea era. Vocea lui *ah-ma* era ca de oțel. Avea alunița asta... *Ah-ma* a arătat către ceafă. Chiar aici, în spatele urechii stângi. Semăna cu o inimioară. Femeia din fața mea avea aceeași aluniță. Avea părul strâns într-o coadă la ceafă. Nu eram atentă, dar apoi persoana din spatele meu m-a împins și m-am lovit de ea. Și am văzut-o, Liv! Ochii bunicii mele scăpărau de pasiune. Avea exact aceeași aluniță, în exact același loc! Și, când s-a întors să vadă dacă sunt bine, am recunoscut-o. Ea era.

Mă uitam fix la ea, încercând să absorb tot ce-mi spunea. Dacă avea dreptate și femeia asta chiar era fiica ei de mult dispărută, ar fi un adevărat miracol.

– I-am spus pe nume. Yili. Bărbia lui *ah-ma* tremura de emoție. Dar n-a făcut altceva decât să se uite dezorientată la mine și mi-a zis că o confund. Nu o chema așa. Mi-a adresat o privire înțelegătoare și apoi a pornit-o pe stradă. *Ah-ma* s-a uitat fix în ochii mei, apoi a continuat: Nici măcar nu și-a mai luat de mâncare. Eu eram atât de șocată, că nu m-am mișcat câteva clipe. Apoi am pornit după ea, încercând să o prind din urmă. *Ah-ma* a clătinat din cap, ca și cum ar fi fost copleșită de regrete. Erau prea mulți oameni. Era atât de aglomerat... Am pierdut-o. Am tot căutat-o, făcându-mi loc printre trecători, încercând să dau de ea, dar dispăruse.

– Îmi pare foarte rău!

Mi-am pus palmele pe piept, simțindu-mi inima cum se frângea văzându-i expresia.

– Știu că sună improbabil, dar cred, în adâncul inimii, în suflăt, că ea era. Ochii i s-au umplut de tristețe și fixau un punct de undeva din spatele meu. De-a lungul anilor, am visat de ne-numărate ori la clipa când aveam să o revăd... Mă trezeam din somn cu mirosul dulce al părului ei în nări, simțindu-i mânuțele pe după gât. Credeam din tot sufletul că se întorsese la mine. A oftat. Nu mi-am închipuit niciodată că aveam să o revăd prima oară la coadă la o tarabă cu mâncare. Sau că aveam să o las să dispară din nou, când am avut-o atât de aproape.

– Of, *ah-ma*! Inima mi s-a strâns. Nu înțeleg. Cum a putut soțul tău să facă una ca asta? Ce fel de monstru și-ar da propriul copil?

– Erau alte vremuri. Privirea i s-a concentrat din nou asupra mea. Băieții erau importanți, iar soțul meu era foarte superstițios. Așa a crezut el că trebuia să procedeze.

În minte mi se învârtteau mii de întrebări. În familia noastră se vorbea foarte rar despre bunicul, iar acum mă întrebam dacă nu cumva din acest motiv. Și apoi mi-am dat seama de ceva.

– Nu l-ai părăsit decât după ce unchiul Winston a început facultatea. Cum ai putut să rămâi cu el atâția ani?

Winston era mezinul și știam că *ah-ma* venise la el în California, la câteva luni după ce el părăsise Taiwanul pentru a-și începe studiile la Stanford. Toți copiii lui *ah-ma* se stabiliseră în America, iar ea locuise cu mătușile și cu unchiul meu până ce mama rămăsese însărcinată cu mine. Fusesse o sarcină cu probleme, iar *ah-ma* se mutase cu părinții mei, să îi ajute, și rămăsese la noi toată copilăria mea și mai mult chiar, până ce se întorsese în Taiwan, acum șapte ani.

– N-am avut de ales. O lacrimă aluneca pe obrazul cu pielea subțire ca hârtia, iar eu am simțit nevoia imperioasă de a întinde mâna prin telefon, ca să i-o șterg. Familia lui ținea foarte mult la tradiții. Pe atunci, nu existau divorțuri. Erau puternici, iar eu n-aș fi avut nimic pe lumea asta dacă l-aș fi părăsit. Mi-ar fi luat copiii, cele trei fete și băiatul. A trebuit să rămân lângă el. Vocea i-a devenit mai fermă. Când Winston a plecat la facultate, o prietenă din Taiwan m-a ajutat să fug și mi-a făcut rost de viză pentru SUA fără știrea soțului meu.

– Îngrozitor! Știam că bunica îl părăsise pe bunicul, dar nu cunoșteam și motivul. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, imaginându-mi tortura psihologică prin care trecuse, blocată într-o viață cu un bărbat care era atât de imoral, că își dăduse unul dintre copii. Spune-mi ce pot să fac!

– Ajută-mă să o găsesc!

Am clătinat din cap.

– Dacă ea era, cum să pot să te ajut? Nu știu nimic despre ea, despre trecutul vostru. N-am fost niciodată în Taiwan. Poate ar trebui s-o rogi pe mama?

Ah-ma a scos un „tftt” iritat și a trecut pe o engleză cu un accent puternic.

– Felicia nu pricepe tehnologie. Nevoie de tine. Nevoie de idei tale moderne.

– Da, ai dreptate. Mă pricep mai bine decât mama la chestiile astea. Am schițat un zâmbet anemic. Mama era un geniu în ce privește matematica, dar de-abia era în stare să se descurce

cu telefonul mobil. *Ah-ma* avea impresia că eram foarte pricepută în materie de tehnologie, când, de fapt, eram doar o milenială tipică, cu abilități tehnologice mediocre.

– Vino în Taiwan! Am făcut un test ADN acum câteva săptămâni, pentru că am văzut o reclamă la televizor. Am auzit că oamenii își găsesc rudele de mult pierdute prin metoda asta. Poate și fiica mea a făcut un test de-asta. O să primesc rezultatele în curând. Pentru câteva secunde, m-a privit fără să spună nimic. Te rog, Liv! *Ah-ma* a întins o mână, ca și cum ar fi vrut să mă atingă prin ecran. Știu că nu lucrezi.

Am tresărit, cu rușinea scurgându-mi-se din corp ca lava lichidă. Încercasem să îi ascund asta, că nu mă întorsesem la lucrul în restaurant, așa cum îi promiseseam înainte să plece înapoi în Taiwan, dar probabil că mama îi spusese.

– Și trebuie să pleci din Manhattan. Glasul i s-a îmblânzit. Nu ești bine, așa-i?

Mi-am lăsat ochii în pământ, întrebându-mă cum putea bunica să-și dea mereu seama de ceea ce se întâmpla cu mine fără ca eu să fi zis nimic. O mințisem de fiecare dată când vorbiseram pe FaceTime, spunându-i că mă descurcam grozav și că ieșeam din nou în lume. Înainte de incident, fusesem ajutor de bucătar la 852, un restaurant asiatic în stil *fusion* foarte popular din Hell's Kitchen, numit după prefixul internațional al Hong Kongului, și ar fi trebuit să mă întorc la muncă de două luni. Rivalul meu, Benjamin, și el tot ajutor de bucătar, mi-a ținut locul și, eram convinsă, se băga pe sub pielea bucătarului-șef în absența mea.

Chef Wu își administra restaurantul ca un sergent de instrucție, dar fusesse mai mult decât înțelegător după ceea ce mi se întâmplase în bucătăria lui. Îmi zisese că puteam să mă întorc când mă simțeam pregătită. Totuși, când încercasem să mă întorc la muncă, făcusem un atac de panică în metrou. Un străin cumsecade mă ajutase să ajung la suprafață și mă urcase într-un taxi cu care mă întorsesem acasă, unde rămăsesem de atunci,

temându-mă să mai ies. Eram conștientă că *chef* Wu avea să fie nevoit să mă înlocuiască dacă nu-mi căram fizicul înapoi în bucătărie. Dar cum puteam să fac asta când, de fiecare dată când mă gândeam să intru în locul unde fusesem rănită și martoră la decesul colegei mele, Cat, mintea îmi intra în șoc apoplectic și inima începea să-mi bubuie incontrollabil?

Acum, mi-am tras umerii înapoi, hotărâtă să-i arăt bunicii că mă străduiam. Dar chiar puteam să ies din apartament, să mă urc în avion și să străbat jumătate de lume până într-o țară în care nu fusesem niciodată? Îi dusesem dorul bunicii când se mutase înapoi acolo, dar fusesem prea ocupată și nu-mi alocasem timp să o vizitez. Gătitul și mâncarea fuseseră toată viața mea. Când nu eram la lucru, încercam rețete noi în bucătărioara de acasă, luam masa la câte unul dintre miile de restaurante din New York cu prietenii sau călătoream în locuri noi cu Amy, care lucra și ea la 852, ca bucătar specializat în găluște și deserturi, creând *bao*-uri delicioase și prăjituri pline de arome asiatice. Dar acum? Acum, aveam tot timpul din lume.

Când am ridicat ochii, am descoperit-o pe bunica studiindu-mă atent.

– Spune-mi mai multe despre ea! am spus, frângându-mi mâinile împreunate în poală.

Nu aveam de gând să conștientizez valul de anxietate care m-a izbit la gândul de a ieși din apartament și de a mă duce atât de departe. Trebuia să-mi mențin concentrarea, să ascult povestea bunicii ca să o pot ajuta.

– Ah, Liv...

Oftatul pe care l-a scos *ah-ma* ar fi putut împrăstia mii de semințe de păpădie pe câmpii. A fost puternic și plin de atâta tristețe, că mi-am dat seama că ce urma să-mi spună avea să-mi impresioneze profund inima.

Totuși, pentru prima oară din ziua aceea traumatizantă în care nebunul acela dăduse buzna în bucătăria restaurantului și trăsese în Cat și în mine, ceva s-a schimbat în mine, ca și cum

m-aș fi trezit dintr-un somn lung. Lunile de apatie și de frică pe care le îndurasem aveau, în sfârșit, un termen final și eram hotărâtă să mă țin de această salvare cu toată puterea. Nu puteam să mă afund din nou în pâcla ultimelor cinci luni, o umbră speriată și golită a persoanei care fusesem. Dacă nu puteam să mă salvez, puteam măcar să mă mobilizez ca să o ajut pe *ah-ma*.

Bunica a început să vorbească, iar eu mă agățam de fiecare cuvânt, ca și cum ar fi fost bule de oxigen prețioase, de care aveam nevoie ca să rămân în viață.